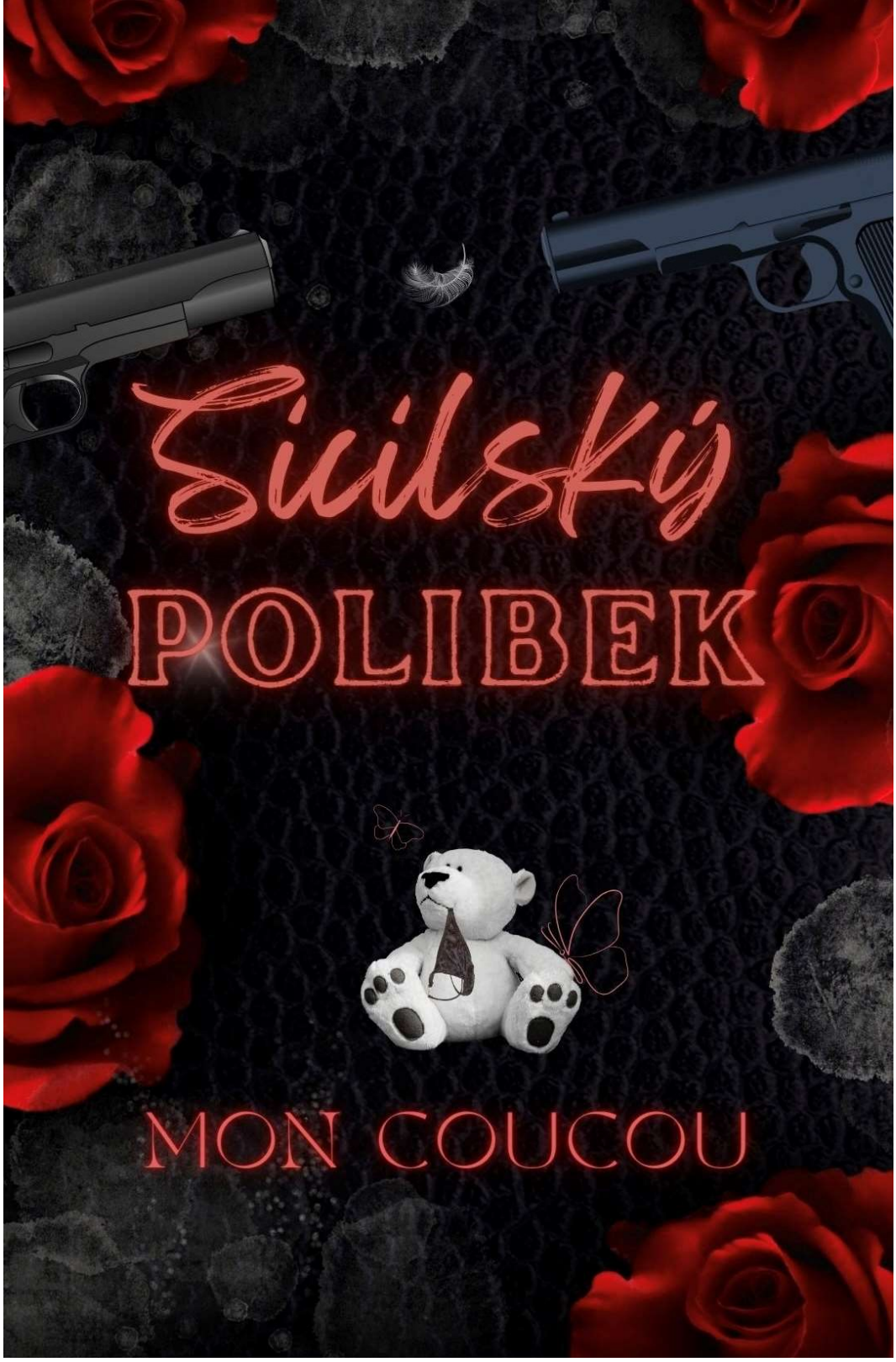
Sicilský
POLIBEK
MON COUCOU

SÉRIE:

PŘITAŽLIVOST MAFIE?

Sicilský polibek

Mon CouCou

Když kobra útočí…

Erotický román

Varování:

Mafiánské prvky zakomponované do celé série se běžně praktikují. Cílem díla je prozřít. Postupně odhalíte násilí, různé zvrácenosti, moderní prvky gangsterů a mnoho dalšího. **Pozor – i age gap!**

S mafií se nezahrává…

Celý příběh je smyšlený.

„Du' su' i putenti, cu avi assà e cu nun avi nenti.“
Jsou dva typy moci:
Ti, kteří vlastní příliš mnoho.
A ti, kteří nevlastní vůbec nic.
Sicilské přísloví

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 27. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Mon CouCou
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-16-8 (epub)
ISBN 978-80-88652-15-1 (PDF)
ISBN 978-80-88652-17-5 (Mobi)

Autorka se vzdává svého honoráře na dobrou věc. Vybrala dvě patronky – obě jménem Tereza.

Koupí knihy tak přispějete na vybrané dětské domovy v České republice a pomůžete vybudovat útulek pro opuštěná zvířata.

Více informací najdete v přiloženém QR kódu:

@Nadace_Terezy_Maxove

Protože Tereza je patronkou dětských domovů v České republice. A zvolila jsem tuto cestu, protože JEHO sourozenci nejsou právně volné…

@Zlomatka_v_Italii

Protože sama, jako jedinec, tento anděl rozjíždí útulek pro zatoulaná zvířata. Občané ČR milují zvířata, patříme na špičku mezi chovatele. Podporujeme útulky. Tak proč toto nenaučit i v jiných státech. A Tereza dokazuje, že změnit můžeme svět i sami…

Věnováno všem čtenářům,

i těm, které mám ráda…

Anotace PERSKÝ KVĚT

Sophia je překrásná, vášnivá a záhadná žena. Naučila se rozumět květinám i bylinkám, ze kterých vyrábí exkluzivní vůně a léčivé přípravky. V mladém věku se stala vdovou, ale nachází druhou šanci u bohatého muže, který se do ní beznadějně zamiluje. Jenže i na něj číhá nebezpečí... Jaké je její tajemství? Byla smrt předchozího manžela opravdu jen nešťastná náhoda?

Chapadla mafie jsou úplně všude.

Do jejího života se připlete sexy tajný agent Lorenzo, který dostává za úkol vyřešit případ černé vdovy. Vše je mnohem propletenější, než se na první pohled zdá. Sophia si přeje odhalit minulost, jelikož ji nalezli jako malé dítě a umístili ji do dětského domova. Lorenzo jí pomáhá ve snaze najít klíč. Netuší, jak silnému soupeři čelí.

Vendeta znamená víc než zákon.

Karty zamíchá charismatický a velmi nebezpečný muž Cortado. Hra s mafiány zlomila vaz nejednomu naivnímu člověku. Kdo přežije nebezpečnou hru, která nejde zastavit?

První díl série „Přitažlivost mafie?“ z prostředí tajného agenta a hlavní podezřelé právě začíná…

POKUD JSTE TENTO PŘÍBĚH VYNECHALI, VRAŤTE SE K NĚMU AŽ PO DOČTENÍ CELÉ SÉRIE.

Anotace SICILSKÝ POLIBEK

Mafiánský šéf Cortado je charismatický muž zralého věku, který žije v bezpečném domově na Sicílii. Poté, co se mu neplánovaně rozrostla rodina, začne pociťovat prázdné místo a zatouží jej zaplnit.

Rozhodne se Sophii pomoci rozjet v Neapoli dětský domov se vzděláním pro děti tak, jak si sama vysnila. Díky tomuto projektu nachází i jiné zalíbení než jen potěšení z opíjení se mocí. Potkává se s temperamentní sociální pracovnicí Monique. Neubrání se jejímu šarmu a jeho lovecké instinkty se aktivují. Kdo je však tato záhadná žena a co ve skutečnosti skrývá za tajemství? Jejich sblížení spustí nezastavitelnou lavinu ohrožující vše, co za svůj život vybojoval.

Co může být nebezpečnější než on sám?

Ve hře smyslné posedlosti se totiž objeví nečekaný zvrat. Na scénu přichází celosvětově hledaná dívka. Najde Cortado spřízněnou duši? Nezlomí mu jeho vášeň pro krásky v nesnázích vaz a neohrozí jeho postavení v celém vedení tajné společnosti?

Varování – age gap!

Druhý díl série „Přitažlivost mafie?“ ze samotného hnízda gangsterské familie právě začíná…

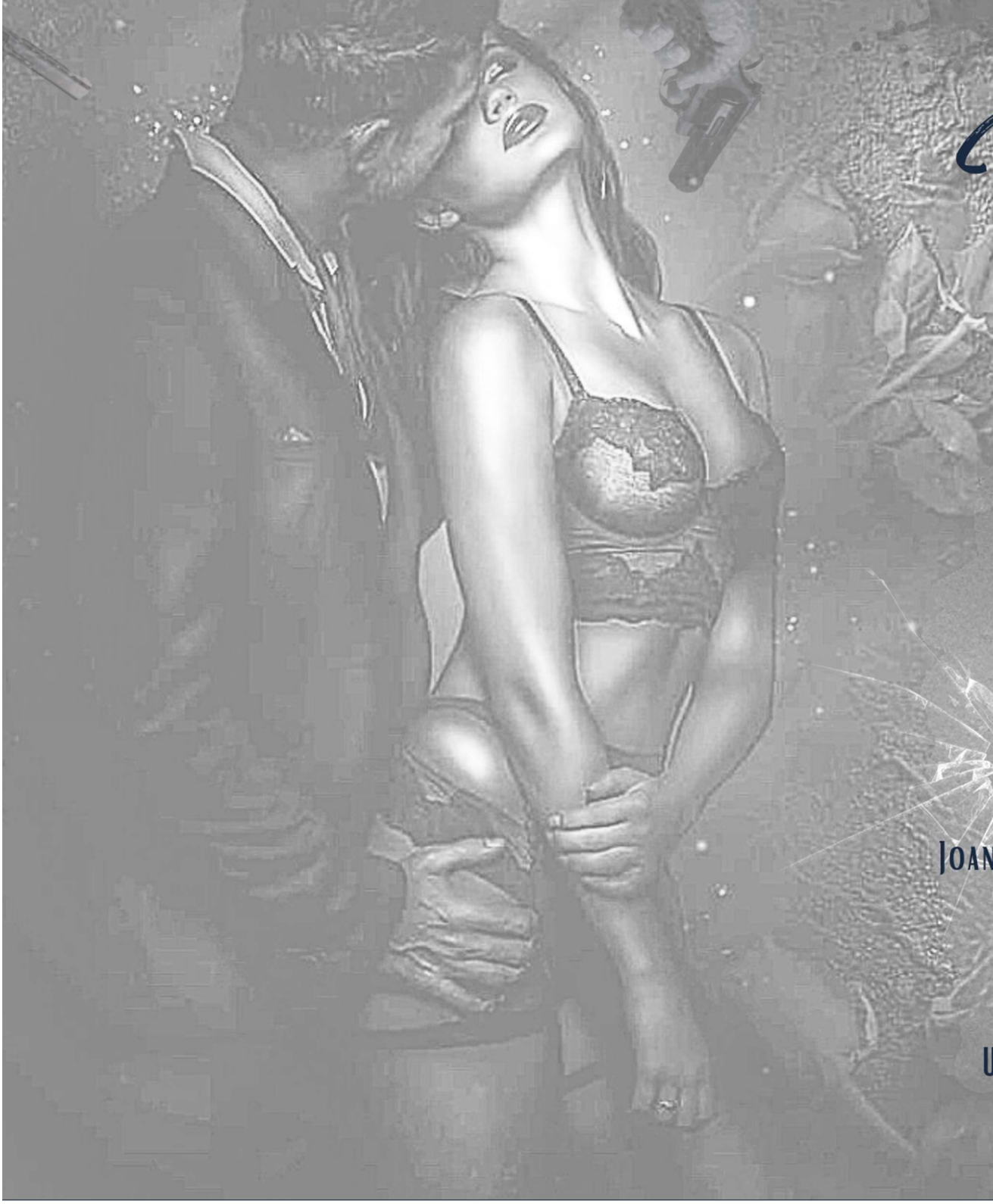
JOAN

Playlist

Emeli Sandé - My Kind of Love
Seal - Secret
Leon Leiden & Bruses - ASMR
Gangsta- Kehlani
Older- Isabella LaRosa
Ari Abdul - Babydoll
Alizée - Moi... Lolita
Call out my Name - The Weeknd
Daddy Issues - The Neighbourhood
ZAZ - Si
Lara Fabian - Je T'aime
Joanna Jones as The Dame - Blood in the Water
Imagine Dragons - Demons
Amy Stroup - In the Shadows
Il Divo, Céline Dion - Je Crois en Toi
Umberto Tozzi - Ti Amo (feat.Anastacia)
Ariana Grande - Dangerous Woman

Prolog

Své staromládenectví jsem miloval a dlouho si užíval. Ženy mi skočily do postele jen na lusknutí prstu. Jako lovec jsem získal nejedno srdce. Všechny jsem vždy naplnil rozkoší. Mohl jsem si vybírat. Modelky, podnikatelky, herečky, právničky i znuděné dcery pracháčů.

Bohatý idol, který se nenechal zlákat do chomoutu. Na Sicílii mi dělaly společnost mé holky s trablemi, před kterými se ukrývaly. Všechny mi byly vděčné a za moji pomoc mi vracely jen lásku. Ten život mi vyhovoval. Opíjel jsem se mocí i penězi, vládl podsvětí a cítil se neporazitelný.

Láska? To slovo je klišé.

Má sestra Rose šla za svým srdcem. Chvíli jsem této iluzi chtěl věřit. Poté, co pohřbila vlastní dcerku, jsem rychle vystřízlivěl. A jak dopadla? Kdyby se provdala tak, jak měla domluveno rodiči, ještě by žila.

Jenže všechno se ze dne na den změnilo.

Od té doby, co jsem poznal Sophii, se mi život převrátil vzhůru nohama. Imponovala mi. Byla mi tak podobná. Silná. Chytrá. Temperamentní. Ke mně dokonalá.

Na okamžik jsem uvažoval o tom, že bych přece jen nějakou ženu ve svém životě chtěl.

Rodinu se Sophií jsem ale i tak rozšířil. Jen jinak, než jsem plánoval. A já? **Capo di Tuti capi, DON sicilské COSA NOSTRY, Cortado Minea, dostal pořádnou lekci. A z agenta Lorenza Ricchi, italské SISMI, pobočky CIA, se stal můj příbuzný.**

Pecka. Nezkorumpovatelný člověk.

Od teď jsem musel být ještě víc obezřetný…

I díky této životní facce jsem si uvědomil, jak prázdný život jsem žil.

Potřeboval jsem dostat pořádnou lekci, abych si

uvědomil důležité životní priority.

Zkušenost se Sophií byla zatraceně málo. Třeba ještě nejsem úplně ztracená existence. Nebo snad ano? Vždyť můžu mít všechno. Luxus, koupele v bankovkách, děvky, auta, cokoli. Za peníze se dá koupit všechno. Řeč peněz je snadná. Co by stál váš domov? Neptám se, je-li na prodej…

Přesto všechno – pořád mi cosi chybí. Mám si najít jen jednu ženu? To mě přece omrzí.

Má pro mafiána vůbec smysl rodinný život?

Mafie je přece moje rodina.

PRVNÍ ČÁST
Bordello v hlavě

Toto je Commuovere. Neexistuje na český překlad z italštiny. Prostě dojemný příběh, který Vás dožene až k slzám…
Jo, jo, klidně si trochu pobrečte, když potřebujete.

Kapitola první

CORTADO

„Sakra, už ani ty cigarety mi nechutnají.“ Odhodil jsem svůj poslední vajgl a vyměnil ho za tu moderní páru, co prý byla IN. Děvčata se tady o mě starala, ale nějak mě přestala bavit.

Od té doby, co jsem si pustil do domu Sophii, otočil se můj život vzhůru nohama.

NETEŘ!

Vypustil jsem páru z úst.

V žilách jí kolovala stejná krev. Možná proto mě tolik přitahovala. Nedávno se vrátila z líbánek. Pořád jsem všechny změny svého života vstřebával. Jediná ženská, která rozehřála srdce muže, chladného jako led.

Mohl bych se mrknout, co udělala s domem po Salvatorovi.

Nudil jsem se. I moje holky mě nedokázaly rozptýlit, proto najít jinou zábavu bylo nevyhnutelné.

„Pane? Je tu pan Aran,“ sdělil mi majordomus.

„Tak ho přiveďte, třeba mi udělá nějakou radost,“

zívnul jsem a protáhl prsty, dokud mi nekřuply. Neměl jsem na něj náladu, ale rozšířit můj vozový park? *Této vášni nikdy neodolám.*

Vstoupil do místnosti a hned si odkašlal, aby o sobě dal vědět.

„Vítej Arane, vypadáš nějak moc dobře, příteli," zalhal jsem mu chladnokrevně do očí. Co se oženil, narostl mu slušný bachor a ten chrapot z kašle taky nepůsobil vábně.

„Myslíš? Manželství mi prospívá. Prý jsme těhotní. Oba. Společně musíme k doktorovi. Oba ráno zvracíme i prožíváme všechny bolesti i strasti. Mám dojem, že co jsem ji zbouchnul, ztratil jsem svoji mužnost," zamyslel se.

„Takže mi závidíš můj život svobodného hřebce?" vysmál jsem se jeho neštěstí. Alespoň něco pozitivního. Rodinnou idylkou mě možná Sophia nakazila, ale být svobodným mládencem mělo něco do sebe.

„To zase prr, neměnil bych. Kvůli tomu tady nejsem. Mám slušný tip na krásného veterána," přešel hned k věci. Tlachání o manželství mě stejně nebralo. „Tak se pochlub." Ukázal jsem výřečně gestem ruky. Žvýknul jsem do páry elektronky a nechal si ukázat fotografie nádherného modelu Ferarri 250 GT.

„Je k mání za osmnáct miliónů dolarů." Zajiskřily mu peníze peníze v očích a básnil dál o automobilu, který by mi byl schopný zajistit s jistými výhodami.

„Rozmyslím se. A víš co? Projedeme se." Potřeboval jsem odsud vypadnout. Zahnat nudu na Sicílii.

„Vážně? Rád se podívám na tvoji sbírku. Můžu si vybrat, s čím se projedeme?"

„Dal bych si lasagne. Pěkně šťavnaté. Jenže na Sicílii je neumí tak dobře, jako ve vnitrozemí," rozhodl jsem, chytil Arana za rameno a odvedl k vozovému parku.

Syčák. Miloval Ferarri, tak se dalo čekat, jakou

káru si vybral.

Samozřejmě mého Portofino M, sportovní vůz v kabrioletu, který z nuly na dvě stě zvládl do deseti vteřin. Nechal jsem si nachystat věci a vyrazili směr letiště, kde byl neustále připravený můj soukromý tryskáč. I s mým vozem mi tak zkracoval let přes Tyrhénské moře podstatně rychleji.

„V Neapoli budeme cobydup," zaculil jsem se na něj hned, jak zmáčkl tlačítko. Motor příjemně zabublal, až začalo všechno rezonovat. I popelnice venku z toho popadaly.

Neměl ani tušení, co dělal tento vůz s ženskýma. Sukně se rolovaly automaticky nahoru a kolínka moc dlouho u sebe nevydržela. Nikdy…

Letadlo rychle nachystali a my už během hodinky obědvali v mé oblíbené restauraci s vyhlídkou na město.

„Tak já to fáro beru, Arane. A teď vypadni, ty starej kozle," rozloučil jsem se a zamířil se podívat na to, co zbylo z Mattiho rezidence.

Sophii jsem se neohlásil. Milovala přece vzrušení. Vzala si agenta. S ním na fádní dny zapomněla.

Snad tam bude. Když ne, alespoň omrknu, co tam podniká. Třeba bych mohl přes ni proprat nějaký prachy. Samozřejmě tak, že o tom nebude vědět – mám své způsoby.

„Paní Ricchi tu bohužel není. Přijde během půl hodinky," sdělila mi žena, která zřejmě měla celý ten zmatek na starosti. Její podivná trvalá mě upřímně děsila. Trochu vykuleně pozorovala partu mládeže, co venku ocucávala bílé a fialové květy. Své myšlenky vyslovila nahlas: „Taky jsem měla šeříkové dětství. Nezlobte se, musím se věnovat práci. Můžete počkat zde, měla by přijít do půl hodinky. Kolegyňka vám přinese kávu." Omluvně mě pobídla k usazení se do křesla.

„Tak jak to jde?" přišla za mnou s horkým kofeinovým nápojem další děsivá žena s vábným

dotazem. Liliputka. Až okatě na mě zamrkala.

„Oh, děkuji, jste laskavá.“

„Jsem Federica, tady si všichni tykáme. A ty mi můžeš říkat, jak se ti bude jen líbit,“ hlesla a dost nehezky namalovanými rty mi poslala vzdušnou pusu.

„Aha.“ Doslova jsem se jí lekl.

„Cukříček?“ Děsila mě svým laciným vtíráním.

Najednou tu bylo až moc horko.

Ještě si začni třít prsa a já vážně uteču, ženská.

V tom jsem zahlédl fakt krásnou prdélku kterou nádherně nasvítilo slunce. Záchrana na obzoru?

„Mlíčko?“ flirtovala dál Federica. Laškovně si pohladila prsa.

„Mám dost, děkuji. Mohu tady počkat o samotě?“

„Ale já ti, brouku, dělat společnost chci,“ oponovala a dál na mě dotírala. Šla po mně jako turista po atrakcích. *Fuj!*

„Děkuji za nabídku. Jste, totiž jsi, Federico, vážně velmi laskavá. Potřebuji si však vyřídit pár telefonátů,“ uzemnil jsem její zájem.

„Tak na mě jen mávni cukrouši.“ Znovu zamrkala přes slepené řasy a vydala se věnovat nejmladším dětem. Mým objektem zájmu se stala půvabná blondýnka, která malovala na sádrovou příčku jakýsi puntíky.

Hmm, taky bych maloval puntíky. Na tvém těle, kotě.

Otočila se v okamžiku, kdy k ní přišli dva puberťáci. Pomáhali jí s úklidem. Rozhodl jsem se vyrazit na lov.

„Strýčku, co tady děláš?“ zaslechl jsem v zádech Sophii.

Perfektní načasování. Jak jinak. Moje příbuzná. A ještě to její oslovování STRÝČKU…

„Přišel jsem tě jen zkontrolovat. Vážně je toho domu škoda, Sophie.“ Políbili jsme se na tvář na přivítanou.

„Jaká škoda? Náhodou jsem nadšená, jak to tady Bernadetta rozjela. Pojď, představím tě.“

„S ředitelkou i s Federicou jsem se už seznámil, děkuji. Spíš mě zajímá, co je támhle to za šťabajznu?“ mrknul jsem směrem k půvabné blondýnce.

„Tak od té dej ruce pryč.“ Píchla až jedovatě do mě prstem.

„Au,“ zamračil jsem se jejímu zákazu.

„A slavnou kobru drž ještě dál,“ zasyčela varovně. Jenže tím můj zájem ještě víc zesílil.

„Víš co? Rád bych tento váš nový dětský domov sponzoroval. Můžeš mi nachystat dokumenty?“ otočil jsem téma.

Pohlédla na mě poněkud nevěřícně.

„Dobrá, ale k Monique se nepřibližuj. Hned budu zpátky i s dokumenty,“ varovala, plácla mě přes paži a odešla.

Takže Monique. Kobra útočí, kotě…

„Ahoj,“ řekl jsem sebevědomě.

Monique na mě mrkla modro šedivým pohledem.

„Nerad ruším, ale patřím mezi milovníky umění, takže si nešlo nevšimnout tak pěkné ženy, jako jsi ty,“ spustil jsem instinktivně jako dokonalý lovec.

Zlobivé muže přece holky žerou.

Odložila štětec na paletu s barvou a jen kývla na pozdrav. Oči jí sjely dolů, pak zpět nahoru k očnímu kontaktu. Stále mlčela.

„Dáš si se mnou kávu nebo čaj?“ pokračoval jsem predátorsky na lovnou zvěř. Pořádně si mě měřila pohledem. Jistě si skenovala do hlavy můj obraz. Aby měla o kom snít…

„Nebo celý seznamovací rituál můžeme přeskočit. Rád ti ukážu ráj na zemi, krásko,“ zazubil jsem se na ni dychtivě. V tu chvíli mi jednu pořádnou flákla.

Tak ta sedla. Facku jsem nečekal. Ale sakra! Teď jsem ji chtěl poznat ještě víc.

Otřel jsem si rukou tvář.

„Omlouvám se, Monique, že? Nemyslel jsem své

jednání zle.“

„Skutečně? Tak si dej zpátečku. Nemám zájem o kafe, čaj ani o ráj na zemi.“ Rukou naznačila stopku, která výmluvně naznačovala, abych se klidil.

„Copak máš proti ráji?“ nenechal jsem se odbýt.

„Nejsem stvořená pro ráj. A už mě nech pracovat,“ odfrkla a líčila štětcem dál puntíky na stěnu. Pěkně mě její jednání iritovalo. Podrbal jsem se na bradě a přemýšlel, jak tento kvíteček zkrotit.

„Tak pak můžeme ráj přeskočit. Chceš vzít rovnou do nebe? Nebo raději do pekla?“ pokračoval jsem dál a za tuto větu jsem si vážně to, co nastalo, zasloužil.

PLESK!

Přistála mi facka i na druhou stranu obličeje.

„To abys lépe rozuměl! Nech mě laskavě pracovat. Žádné muže ve svém životě už nechci, chápeš?“ Lomcovala výhružně levačkou. Snad se jen snažila mi nahnat strach. Pak se ke mně najednou otočila zády. *Kruci.*

„Cortado, tady mám ty papíry,“ přerušila mé myšlenkové pochody Sophia.

Och Bože, jak tě mám holka rád, tak teď bych uvítal, kdybys mi dala více… prostoru.

„Výborně. Byla jsi rychlá. Prostuduji si podklady s právníkem.“ Převzal jsem si na oko s obrovskou radostí dokumenty, které bych stejně automaticky podepsal. Podíval se na Monique, pak na Sophii a znovu na Monique.

„Chtěla bych najmout učitele cizích jazyků. Využít finanční prostředky ke kvalitnějšímu vzdělání. Naštěstí domov řídí Bernadetta. Nemusím sem jezdit tak často. Další návštěvu můžeš uskutečnit u nás doma, Lolo tě jistě rád uvidí,“ mukla a šibalsky se usmála.

Jak prohnané, Sophie, ty nechceš, abych se tu znovu ukázal. Pročpak tuto sukýnku chceš nechat suchou, aha?

„Výborně, příště zajedu k vám,“ falešně jsem se

zaculil. Sophie si mě stále prohlížela. „Pojedu, mám ještě nějakou práci," ukončil jsem rozhovor. Potřeboval jsem se vzdálit. Času jsem měl víc než dost. Nestál jsem o to, aby mě Sophia odhalila. A že mě znala až moc dobře.

Z kravaty jsem si nenápadně sundal zlatou sponu. Když jsem si posbíral svoje věci k vozu, pohodil rychle sponu za opěrku křesla. Abych měl dobrý důvod znovu přijít. Mě jen tak něco neodradilo. Usmál jsem se sám pro sebe. Můj lovecký instinkt se právě aktivoval.

V autě jsem vytočil číslo na nejbližší květinářství. Uměli zajistit i nejrůznější cukrovinky. Navíc mě velmi dobře znali.

„Dobrý den, chci udělat velkou objednávku, můžeme?"

„Jistě, povídejte?" zazněl ženský hlas operátorky.

„Potřebuji pro místní dětský domov udělat dobrý skutek. Chci ovocné balíčky pro děti a mládež, co já vím, kolik? Padesát, osmdesát? Raději víc. K tomu pár sladkostí a květiny pro dámy. Ředitelce a učitelkám nějakou jednoduchou, asi jednobarevnou kytici. Pro pracovnici Monique poprosím pořádný pugét spolu s jedním kaktusem." Aby věděla, že kaktus píchá…

„Není problém. A jaký bude vzkaz?"

„Přemýšlím."

„Něco neutrálního? Prostě pro radost? Nebo něco sofistikovanějšího?"

„Ano, ano. K dětem napište jen, ať to s dospěláky vydrží. A pro paní Monique zanechte vzkaz:

BYŤ JSEM NĚKDY K VZTEKU, DOŽENU TĚ K BREKU. CHCI V TOBĚ PROBUDIT POHASLOU VÁŠEŇ, TAK SVOJI ZÁŠŤ K MUŽŮM PROSÍM ZAŽEŇ.

„Vy jste poeta, pane Cortado," zasmál se hlas ve sluchátku, který hned pokračoval: „Přidáme tam

termín ke schůzce?“

„Ne, ne. Tuto akci si párkrát zopakujeme, je čas. Doručte zásilky ještě dnes. Připište vše na můj účet, účetní obratem zajistí finance. Zítra pošleme další várku. Mailem doplním instrukce.“

„Dobrá. Pěkný den,“ ukončili jsme telefonát.

Těšil jsem se na reakce hry, kterou jsem právě rozehrál. Pořádně jsem sešlápl plynový pedál. Chtěl jsem ze svého plechového mazlíka vyhnat všechny pavouky.

Do svého sídla jsem dojel mimořádně rychle. Sice se mě policie pokusila zastavit za překročení rychlosti, ale rulička bankovek vše vyřešila za mě. Kdybych měl přece jen smůlu a narazil na ambiciózní hlídku, stačilo jen prozvonit pár důležitých čísel.

„Mauricio, rád tě vidím. Krmíš mi aligátora?“

„Oh, sì, chudák hladoví, co špinavou práci necháváš na podřízených…,“ vyslovil až vytýkavě, když hodil mazlíkovi lidský prst.

„Přiznal se?“

„Jak jinak. Už se proti mafii nikdy nepostaví,“ pobaveně se usmál při krmení dravé zvěře.

Chudák aligátor, z té mrňavé kosti se moc nenažral. Naneštěstí jsem mu uměl zlepšit chutě.

Teď jsem musel dokončit důležitější práci. A rozptýlení, na který jsem se těšil.

„Skočím si ještě za děvčaty. Bolí mě záda,“ rozloučil jsem se se svým zástupcem Sotto capem.

Kapitola druhá

CORTADO

„Kámo, zjisti mi všechno o této ženě," přikázal jsem a poslal instrukce mému čmuchalovi. Tuhle práci by měl zmáknout. Nechtěl jsem, aby se o tom dozvěděla Sophia. Přece jen mi ji zakázala.

Další kytici, kterou jsem nechal poslat, tentokrát i s plyšáky pro děti, obsahoval vzkaz pro Monique:

„MÁM POTÍŽE SE SPÁNKEM,
KDYŽ JSEM DOMA SÁM.
MŮŽEŠ SE MNOU SPÁT?"

Samozřejmě i nyní jsem se pod vzkaz nepodepsal. Chtěl jsem ji totálně vytočit. Napnout.

Až si začne pozornosti ode mě uvědomovat, přijde fáze odmítání.

Mnul jsem si ruce, jak mazaně jsem si svůj lovecký instinkt za svá léta vypiloval. *Každou kořist vždycky získám.*

Třetí den jsem nechal všem dětem poslat tablety. Tetám i učitelkám opět květiny a Monique schytala další vzkaz:

„TVŮJ OUTFIT BY VYPADAL TAK SKVĚLE NA PODLAZE MÉ LOŽNICE…"

Nastal čas si vyzvednout MOJI sponu na kravatu. Už jsem po ní smutnil. Vyhrál jsem ji v kartách.

Cestou jsem vytočil kámoše, co měl zjistit informace o mé vyhlídnuté oběti.

„Monique Campan, věk 36 let." Zajímavé, byla jen o tři roky mladší než já.

Jistě bude velmi zkušená milenka.

Chtěl jsem se důkladně začíst do dlouhých elaborátů, výčtu milenců, zaměstnavatelů, životních kopanců i úspěchů.

„A dál?“

„Šéfe, moc toho není, jako by byla bez minulosti.“

„Děláš si ze mě prdel?“ zařval jsem mohutně nad tím, jak barbarsky odflákl svoji práci. *Vytočil mě*. Ba co víc, zatoužil jsem vymáčknout šťávu minimálně z kostlivce.

„Mám tady jen stručný životopis, hovoří španělsky a francouzsky, žila ve Florencii, pracovala jako sociální pracovnice. Žádné další informace. I jméno Monique…“ odmlčel se a mně nic nedávalo smysl.

„Žádný expřítel, žádná rodina, prostě NIC?“

„Ne, pane,“ hlesnul.

Měl jsem sto chutí telefonem mrsknout.

„Hledej dál, chci slabiny, s kým žila, proč je tak nepřístupná?“ odfrknul jsem. Nesnášel jsem špatně odvedenou práci. Za co jsem ho platil?

„Ale…“

„Žádné ALE! Jdi po jejích stopách, něco sežeň, cokoli!“ zařval jsem, i když už telefon ohluchnul.

Lidé bez minulosti vždycky skrývali velká tajemství a já chtěl tu její záhadu rozlousknout co nejdříve.

MONIQUE

„Je mi jedno, kdo to je, fakt nemám zájem o žádné muže,“ probírala jsem situaci s ředitelkou Bernadettou, která mi zrovna vysvětlovala, jak jsou sponzoři důležití. Za ty tablety pro všechny studenty si bohužel šéfku koupil. Celý domov vypadal jako parodie na květinářství a hračkářství v jednom. Vlastně ne, nazvat to tady cirkusem, by znělo výstižněji.

Kdybych mohla, všem kyticím ušmiknu květy. Horko těžko jsem se dostala z pořádného maléru. Další muž by znamenal jen mega průser. I kdyby šlo o největšího frajera pod sluncem. Mé srdce nikdy nedostane.

Děti si z ovoce udělaly nechutnou bitvu. Vzduchem lítaly ananasy, jahody i hrozny.

Náramná švanda. Zvlčily nám, kdo je teď bude usměrňovat?

„HVIZD," vypískala je naše liliputánka Federica. Vybudovala si u mládeže neuvěřitelný respekt.

S dětmi pracovat uměla, ale jako ženská? *Je na zabití.* A jak ta byla veselá v rozkroku.

„Mazejte do pokojů. Hned!" zavelela jsem. Všichni se táhly doslova jako sopel. Díky bohu za Malenu. Poslechla jako první a odvedla všechny do svých pokojů. *Na svůj věk je tak vyspělá…* Já si alespoň dopila ranní kafe. Prý je studená dobrá na krásu.

„Tak co ten náš ctitel?" rozjela debatu Federica. Mohla jsem odpočítávat sekundy, kdy toto horké téma zase otevře. Určitě jí už hořely kalhotky.

Stejně za vším stál ten fackovací panák. Měl uhrančivé oči jak katalogový svůdník pro horních deset tisíc.

„Jdi do háje. Nezajímá mě žádný frajer, co má potřebu zvyšovat si svoje ego kupováním drahých dárků a okatým podbízením…," rozjela jsem se jak parní lokomotiva. „Beztak to bude jenom chudák, co ho má v kalhotách takhle malého." Ukázala jsem dvěma prsty snad tu nejmenší možnou délku mužství. Federica na mě nahodila fakt zvláštní pohled. Bavilo mě urážet našeho tajného ctitele. „A co malého! Bez pilulek mu určitě ani nestojí," zachrochtala jsem smíchem. „Koupenými zářezy si jen zlepšuje sebevědomí," klábosila jsem na účet Cortada.

„Moniq!" špitla.

Proč na mě Federica tak divně mrkala, mi došlo příliš pozdě.

„Do prdele! Stojí za mnou, že?“ zeptala jsem se s rozklepaným hlasem. Odpověď jsem tušila.

Federica se sladce usmála a kývla…

Bože ať to není pravda. Takovej trapas.

Federica pokukovala na muže za mými zády a já se div nepropadla hanbou. Po tom, co jsem řekla nahlas? *Třeba se vidíme naposled… Tak jo, Moniq, seber veškerou odvahu.*

Do háje, kdyby alespoň nebyl takový fešák. Ten jeho tajemný pohled. Úsměv, ze kterého se ženám podlamují kolena. Ta ramena… Jenže já se už nikdy nesměla zamilovat.

Když si budu držet odstup, nedostanu se do průseru. To jsem si slíbila i sama sobě.

„Já… ehe,“ co jsem to plácala? Vážně jsem se tvářila tak nejapně?

„Neměli jsme prostor se seznámit. Doufám, že se vám květiny líbily,“ mrknul na Federicu a ta se před ním začala naparovat tak, že jsem jí v tu chvíli chtěla vydrápat oči.

„Em, ehm, om,“ mlela jsem nesmysly.

Neumíš mluvit? Ksakru.

Hluboce jsem se nadechla a konečně ze sebe vydala pár slov: „Já se moc omlouvám,“ pokusila jsem se dostat z trapné situace.

„Jsem Cortado Minea.“ Podal ruku ale jen Federice. Nafoukla se v ten moment jako balón. Získala si jeho pozornost.

Co hrál za hru? Že bych si to jeho chování celé špatně vysvětlila? Ale ty obří kytice se vzkazy jsem přece dostala já. Nebo udělali chybu v doručovací firmě? Já ho asi flákla neoprávněně… Jinak by mě dál vytáčel. Určitě. Jenže teď si mě téměř nevšímal, a ještě k tomu mě slyšel vykládat… Pane bože, já jsem ale povídala kraviny.

„Jmenuji se Monique Campan,“ přerušila jsem

jejich poněkud zábavný rozhovor a vrazila mu svoji ruku k představení, jak se to dělávalo v dobré společnosti. Pravicí a pořádně, pevně stisknout.

„Ach ano, těší mě.“ Jenže si dál všímal pouze Federicy.

„Chtěla bych být hořčicí.“ Olízla se a uhrančivě ho vábila na svůj lep. Co lep, byla jak Kudlanka nábožná.

„To jsem nikdy neslyšel, proč hořčicí?“ pobaveně se smál.

Hořčice? Nechutné. Co je toto za vtip?

Kruci, co vidíš na té liliputánce? A ještě se směješ jejím vtipům?

„Ano! Pořádně bych tě celého pokapala, Cortado,“ mrkla na něj umělými řasami. Prokletá liliputka. Vytřeštila jsem na ni oči. *Co to, sakra, meleš? Proč po něm letíš, Federico, když jsem se mu líbila já?*

Kruci, kruci, kruci! Co jsem to měla za myšlenky. Proč jsem toho hřebce tolik řešila a proč jsem tak moc žárlila na Federicu?

Sledovala jsem jejich rozhovor a bylo mně strašně trapně. Začátek se nepovedl. Seznámení taky ne. Ještě teď jsem cítila horkost v obličeji. A pokračování? Škoda slov. Chtěla jsem odejít. Udělala jsem krok ke dveřím.

„Málem jsem zapomněl, Monique. Minule, když jsem se tady zastavil, ztratil jsem sponu z kravaty. Je po otci,“ vtáhl mě zpět do rozhovoru. Tolik jsem se chtěla těmto námluvám vyhnout.

Počkat? On MĚ? Vážně? Úkoloval mě, zatím co zatímco flirtoval s Federicou?

„O tom nic nevím. Ztráty a nálezy jsou u paní ředitelky. Bernadettu, tuším, znáš,“ mluvila jsem s ním už přirozeně, přátelsky. V našem prostředí jsme si měli všichni od začátku tykat. Už kvůli dětem. Šlo o osobitější přístup, který vycházel z řádu dětského domova.

Soustředila jsem se na děj kolem.

•••

„Fůj! Thomasi, tobě ale smrdí nohy, jsi pěkný prase!“ zaslechla jsem za sebou Malénu.

„To mi smrdí ještě od včerejška.“ Sedl si desetiletý žák na zem a provokativně si zouval boty.

„Ještě se tím chlub, mazej se umýt, smraďochu!“

•••

Rozhovor dětí mě vtáhl zpět do děje. Podívala jsem se na Cortada, kterému šla hledat sponu na kravatu obětavě Federica.

„Cortado, vážně děkuji, co pro domov děláš i za všechny ty květiny. I když jsi vážně přitažlivý muž, tak já nemám zájem!“

„Zájem?“ Zašramotil čelem a pozorně poslouchal, co ze mě ještě vyleze.

„Řeknu to jinak, jestli ti nějaká žena zlomila srdce, tak ať ti ho spraví. Co se mě týče, já už jsem rozbitá a opravit nechci.“

Cortado se ke mně nebezpečně nahnul. Podíval se na mě. Pohledem těkal z levého oka do pravého. Naklonil hlavu a ruku si dal k bradě.

Sakra. Co to dělá?

Proč tak nádherně voněl po dřevité vůni? Působil tak sebevědomě, ambiciózně a připravený uspět.

„Máš tužku? Protože chci vymazat tvou minulost a napsat naši společnou budoucnost.“ Pozvedl husté obočí, které dozdobila mužná jizva, když v tom přišla FEDERICA. Zase…

CORTADO

Je v rozpacích. A podle řeči těla jsem ji zaujal.

Nervózně sebou šila. Pročesávala si levačkou vlasy a letmo pokukovala po dětech.

Sjel jsem rukou z brady pomalu ke krku, uvolnil si límeček a zrak jsem převedl na Federicu. Vnímal ji, ale dělal, že Monique nebyla středobodem vesmíru. *Cílená lež.*

„Nic jsem nenašla. Pokud jsi tady sponku ztratil, Cortado, pořádně se zapíchnu," zasmála se svému dvojsmyslu. Já se jen usmál, když větu konečně dopověděla: „do pátrání."

Věděl jsem, že si mě se zájmem prohlížela. Stáhl jsem ruku k pasu a přešlápl tak, aby se mi zvýraznil rozkrok. Cítil jsem její pohled.

Koukla se. Tuto hru jsem měl rád.

MONIQUE

„Budu moc rád Federico. Nepohyboval jsem se nikde, jen tady v přízemí. Tak jestli sponu najdete, zavolejte mi." Předal mně i Federice vizitku. Zase si přešlápl.

Do prdele, už jsem se mu tam zase podívala. Co se se mnou, do háje, děje?

„Dobrá. Děkuji, já se moc omlouvám, ale musím ještě na poštu," konečně jsem ze sebe dostala normální kloudnou větu.

Ne! Už se tam nedívej. Nedívej se tam! Sakra.

„Mám stejnou cestu, chceš svést?" nabídl se mi Cortado. Federica ho už div neznásilňovala. Kruci, fakt mě ta ženská pila krev.

„Pojedu svým autem, díky," rozloučila jsem se a nechala je plkat. Federica si z něj jistě chtěla udělat osobní prolézačku. Chechtala se před ním jako slonice, co zvracela sežranou stravu. Kráva jedna. *Ať si ho nechá.*

Přišla jsem ke své plechové pojízdné nádheře. Kruci. Nejen že mi kvetl podvozek, ale vyfasovala jsem i botičku? No to byl den. Podřepla jsem a přemýšlela co dál. Vážně musel být pátek třináctého.

Když jsem se znovu postavila, třískla jsem naštvaně do botičky a nakopla si i palec u nohy.

„Au!“ zařvala jsem automaticky.

Monique! Ty jsi fakt tak pitomá. Nejen že sis zvorala celý život, holka, ale ještě se hodláš dorazit?

Nadávala jsem si, asi už i nahlas. Brblala si všechny možný nadávky a vytočila telefonní číslo na policii, abych vyřešila botičku. Strašně mě štvalo, jak jsem furt chybovala. Teď ještě prachy na pokutu. Snad přijedou včas. Potřebovala jsem stihnout tu podělanou poštu.

CORTADO

Ou jé, kráska v nesnázích. To jsem měl rád.

„Tak přece jen mohu nabídnout odvoz,“ oslovil jsem ji. Dřepěla u policejní botičky. Mrkla na mě a odfoukla si tak, až se jí nadzvedla ofina. Působila roztomile.

„No jo. Budu ráda, když poštu vůbec stihnu. Bůh ví, kdy přijedou fízlové. Navíc teď, kruci!“ Šlo vidět, jak ji policejní dáreček vytočil.

„Ukaž. Zařídím to. A pojď, odvezu tě,“ nabídl jsem se jí a vytočil Mattea, komisaře od policie. Před Monique jsem tak záměrně ukázal svoji moc.

„Díky,“ mukla.

Už jsem se věnoval hovoru: „Ano příteli, budu rád, když majitelku tohoto vozu nebudete dusit. Však víš jak…“

Zajistil jsem, aby zrušili nejen pokutu.

Od teď se budou všichni dopraváci vyhýbat této

majitelce SPZ jak čert kříže, protože do křížku s Capem di Tutti Capi – Šéfa šéfů Cosa Nostry, nechce nikdo. Monique jsem více o tom, kdo jsem, prozrazovat nechtěl.

„Mám přátele na správných místech, botičku ti sundají, nemusíš u toho být. Půjdeme?“ pobídl jsem ji ke svému Ferarri.

„Kdo k čertu jsi?“ Podívala se na moje auto.

„Jen kamarád Santa Clause. Víc neřeš. Pro tebe prostě všechno, krásko…,“

muknul jsem, usmál se a otevřel jí dveře.

Vůz stál zaparkovaný u chodníku. Ona měla uzounkou sukni nad kolena, pro můj sporťák dress code jak dělaný.

Takový moment jsem si vždycky rád užíval. Ze stoje rovnou do lehu. V úzké sukýnce si žádná nevěděla rady. Trpělivě jsem čekal, až se usadila do vozu a teprve pak jsem zavřel dveře. Měla moc pěkný kalhotky, s puntíky… zasmál jsem se pro sebe a těšil se, až se dostanu i pod ně.

MONIQUE

Jak já tyto luxusní auta nenáviděla. Kruci, kdybych tušila, přišla bych dnes do práce minimálně v džínách. Nebo rovnou Hijabu.

Sáhla jsem po pásu, ale nešel mi zastrčit. S tímto automobilem jsem zkušenost neměla.

„Ukaž. Pomůžu ti, pásy jsou pětibodový,“ nabídl a natáhl se ke mně tak nebezpečně blízko a pás převzal pod svoji kontrolu. Pořádně jej zakotvil a přitom se mi díval do očí.

Kdyby mě alespoň tak nepřitahoval. Rty mi cukaly. Mé tělo mě zrazovalo. Chtěla jsem ho ochutnat.

„Děkuji za pomoc.“

„Jaká pak pomoc, Monique, toto je jen

seznámení,“ usmál se na mě mazaným pohledem.

Do háje, já tušila, že za tohle něco bude chtít. Ale mýlil se, já nepodlehnu. Nikdy.

„Šukat s tebou nebudu!“ vyhrkla jsem ze sebe. Hned jsem svých slov litovala. „Je pro mě radost pomáhat krásce v nesnázích. Chtěla jsi jít na poštu. Ne na hotel. Uši mám ještě v pořádku,“ sdělil sebevědomě, kouknul na mě s přivřenýma očima a já se zase hanbou propadala.

„Já – já promiň!“ Dala jsem si obě ruce na obličej a doufala, že se na mě nedíval. Musela jsem být rudá jak rajče. Úplně všude.

„Hehe…“ Nastartoval motor. Sedadlo pode mnou začalo příjemně vibrovat. A ten zvuk. Páni!

Svižně vyjel a šlápl na plyn tak, že mě vůz pořádně usadil do desadla. Div mi tak nespálil kalhotky k akci.

Před nás se natlačil nějaký debil s vážně pomalou károu a schválně nás zbrzdil.

„Au! Dvoustovka diesel, ten musí ručně tlačit i do kopce. Když potkám silnějšího, tak prostě uhnu.“ Cítila jsem se trapně, ale nechtěla jsem být s ním potichu. Komentovat automobily kolem mi přišlo jako dobré téma.

„Takže se v autech vyznáš, hm?“ letmo na mě mrknul.

„Jen trošku.“

„Bohužel zakomplexovaných šoférů je jak much. Nevidím za horizont, nechci zbytečně nikoho ohrozit, ale poštu stihneme včas, neboj,“ sotva dořekl, udělal rychlé jízdní esíčko a zmizel pryč z ulice.

Sice vzal trasu na poštu snad přes celé město, ale rychleji bych na místě nebyla ani se svým starým Fiatem Bravíčko.

„Děkuji za odvoz. A ještě jednou se omlouvám za ty svoje kecy. Nějak mluvím rychleji, než myslím.“

Pípla mu SMS a letmo mrknul na mobil.

„Vlastně, i mě bys mohla pomoci. Jestli bys chtěla

a nevadila by ti protislužba.“ Tajně na mě kouknul.

Cítila jsem se nějak zavázaná za pomoc s autem, policií i za odvoz na poštu.

„Bude-li to ve vší počestnosti?“ hlesla jsem varovně.

„Jak jinak. Mám domluvený byznys s Turky. A ti jsou v byznyse – jak jen správně definovat slova – dost familiární. Mají rádi tradice. Mohla bys mě doprovodit na pracovní večeři?“

„Pracovní?“

„Ano, pracovní.“

„Zítra?“

„Pošlu ti instrukce hned ráno,“ ujistil mě a roztomile se zazubil.

„Já jsem neřekla ANO!“

„Neřekla jsi NE… A jde jen o pomoc za pomoc.“

Takže byl byznysmen. Večeře se dala přežít, nešlo o rande.

Federica bude čumět.

„Dobrá.“

„Tak si vyřiď poštu, hodím tě ještě zpět k vozu.“

„Děkuji, zpátky se projdu pěšky, potřebuji pohyb. Takže zítra na pracovní večeři, Ciao! Poprvé a naposled, Cortado. Nic víc, nic míň.“

„Jak jinak,“ kývnul na mě, rozloučila jsem se a zabouchla dveře od Ferrari.

Rozehrál podivnou partii. Celou cestu jsem přemýšlela nad naším rozhovorem i tím, co jsem ze sebe vyplodila v šíleném dialogu. Víc než večeři by ze mě nedostal ani při použití mučících nástrojů.

Stárneš, Moniq, s takovými týpky sis dřív uměla poradit, dnes už nezvládáš ani vést rozhovor.

Kapitola třetí

MONIQUE

„Mám zásilku pro madam Monique Campan," řekl muž v pruhované košili, který se po mně sháněl. Nervózně pokukoval u vchodových dveří, jistě spěchal.

Kruci, zásilku? Trklo mi, že jsem měla dostat jen instrukce k pracovní večeři.

Přiklusala jsem za ním, udělala parafu do otlučené poštovní krabičky a jedním uchem poslouchala studenty za mnou.

„Pančitelko, udělejte s ním něco, je nechutnej!"

„Co se děje?" zaslechla jsem hlas učitelky cizích jazyků, která přebírala vedení. Maléna mě jako tichý pozorovatel uklidnila. Rychle jsem si přebrala mohutnou krabici tak, aby si ostatní ničeho nevšimli. Vznikly by zbytečné řeči.

„Richardo na nás střílí uhrama," stěžovaly si další dívky. Bohužel takové pubertální výjevy mladých, byly na denním pořádku.

Nenápadně jsem zmizela se zásilkou do svého pokoje.

Otevřela krabici a doslova si sedla na bobek. Uvnitř ležely překrásné, temně zelené šaty od Gucci se skládanou šifónovou sukní, sexy výstřihem a boty značky Prada na velmi vysokém podpatku. Přesně moje velikost.

Na lístku jen vzkaz:

V 18,00 HODIN TĚ VYZVEDNE MŮJ ŠOFÉR. PŮJDEME NA ZAHRADNÍ SLAVNOST, KTERÁ SE S TURECKÝMI BYZNYSMENI KONÁ V ZÁMECKÝCH ZAHRADÁCH. BUĎ JEN SAMA SEBOU, PROTOŽE TAK JSI PROSTĚ DOKONALÁ. CORTADO.

Ups! Hlavně do toho, Moniq, nespadni. Víš, že jsi slíbila, že už si žádného muže nepustíš k tělu.

Zahnala jsem okamžitě náruživé myšlenky.

Udělala jsem si čas a oblékla si šaty od Cortada. Byly delší, ale s dlouhým průstřihem. Líbila jsem se v nich sama sobě. Jen jsem si k nim vzala zlaté letní sandálky bez podpatku.

Měla jsem být sama sebou a na zahradní slavnost by se mi podpatky zabořovaly jak golfové botce. Blond vlasy jsem si nechala rozpuštěné a vydala se vstříc novému dobrodružství.

Nastoupila jsem do vozu a nechala se odvést na slavnostní party.

Hrála zde živá hudba a skupina pěti mužů s partnerkami se náramně bavila. Italsky uměli velmi dobře. *Prý je pro Turky italština blízká a snadno naučitelná.*

I já s italštinou neměla problém. Kdo uměl francouzsky, italštinu zvládne snadno. Francouzská hrdost na svůj jazyk přerostla v nezájem o cizí jazyky. Jenže z prostředí, odkud pocházím, je komunikace mezi národy nevyhnutelná

Nepocházela jsem z Itálie, jak stálo v mém životopisu. Nový život jsem tady našla před více než třemi léty a na minulost tak chtěla navždy zapomenout.

CORTADO

„Fine, tak co jste zjistil?“ zjišťoval jsem, co můj čmuchal o Monique vypátral.

„Je ženou bez minulosti, pane.“

„Nikdo není bez minulosti. Takže muselo dojít ke změně identity. Otisky?“

„Ani ty nic neodhalily, musela kompletně změnit identitu a velmi dobře po sobě zametla stopy, pane.“

„Dobrá. Musím končit, pátrejte dál. “ Položil jsem telefon a zadíval se ke vchodu. Kupodivu jsem měl dobrou náladu i bez nových informací. I když zjištění, že změnila identitu, mě vzrušovala. Tajemné krásky v nesnázích jsem zbožňoval.

Právě přicházela. Vypadala nádherně. Byla tedy nějaká, nezvykle malinká.

„Aha. Podpatky!“ řekl jsem si pro sebe. Vlastně se docela trefila, nebudou se jí zapichovat jehly do hlíny. *Dnes mezi mými tureckými přáteli vynikne.*

Turci i Albánci obchodovali úplně jinak. Přes přátelskou intuici.

Po celý dnešní večer nenakousli téma práce. Zajímali se jen o mě a můj protějšek. Buď si sedneme jako lidé, nebo celý byznys padne.

Souhlas či nesouhlas s transakcí se vždy dozví partneři až po ukončení celé akce. Takové měli tradice a já je musel respektovat. Dámský doprovod na party, byl tedy nutností. Pro mě i příjemné zpestření vzít s sebou někoho jiného než profesionálku.

„Vítej, Monique, rád tě vidím.“ Políbil jsem jí galantně na ruku a připojil k obchodním kolegům.

„Šaty jsou nádherné, moc děkuji, Cortado, jen botky jsem si vzala jiné, snad nevadí.“ Provokativně mi ukázala holou nožku.

„Nechal jsem ti vzkaz, že máš být sama sebou. Navaž přátelství s mými obchodními partnery. Dnešní večer se prostě bav. O kontraktu tady nepadne ani slovo. Budou-li se bavit, obchod zítra uzavřeme. Pokud pohoříme, tak nic. Obchod neproběhne,“ záměrně jsem ji uváděl do prostředí a kladl na důležitost doprovodu. O to víc znervózněla, čímž jsem se bavil.

„Aha. Budu se snažit,“ zaraženě se zasvětila a připojila se s širokým úsměvem do společnosti. Poprvé jsem si všimnul roztomilé dírky mezi jejími

předními zuby. Říkávalo se, že jsou ženy s výrazným úsměvem jsou velmi vášnivé.

Brzy tvoji vroucnost ochutnám, kočko.

„Zahrajete si s námi pétanque?“ pobídla Monique turecké obchodníky. Působila, že v tom uměla náramně chodit. Turci z její společnosti jen zářili.

„Tady máš dvě koule, Cortado, házej,“ pobídla a přinesla mi stříbrné kule.

„Já už dvě koule mám,“ prohodil jsem obratně dvojsmyslnou narážku.

„Pardon, domluvili jsme se na pracovní rovině,“ vynadala mi za mé chlípné myšlenky. Jenže, k jejímu údivu, jsem z kapsy vytáhl své dvě vlastní petanquové koule. Bavilo mě si s ní hrát. Uraženě zakroutila hlavou. Při výhře se radovala jak malá holka. Já jsem hru záměrně kazil, aby se mí přátelé cítili nad věcí.

„Ty už jsi někdy tuto hru hrála, přiznej se,“ vysmíval jsem se nad její radostí a vnímal, jak si mě nenápadně prohlížela.

„Možná. A taky ráda vyhrávám,“ zajásala nad dalším hodem. Konečně se uvolnila.

Tak jo. Je čas ti zkazit radost, Monique. Dnes bude vítěz někdo úplně jiný.

Hodil jsem další kouli tak, abych tu její odstřelil. Šlo tu přece o něco jiného. Turci museli vyhrát.

„Né! Co děláš?“ roztomile se vztekala.

„Hra je hra. Na tyto koule nejsem stavěný,“ omlouval jsem se všem a vzdával se za hod, který pomohl mým tureckým přátelům. A vztek z prohry na Monique byl součástí zábavy, který je o to víc bavil.

„Co ti můžeme nalít, Cortado?“ popohnali mě připojit se k baru.

„Nic, řídím,“ omlouval jsem se vytrvale. Chystal jsem se ji odvést domů.

„Proč jsi na zahradní oslavu přijel autem? Nemáš vlastní šoféry? Co blbneš? Jen si pojď dát, někoho

zajistíme," přemlouvali mě k neřesti. Chtěl jsem mít čistou hlavu.

„Spěchal jsem. Obával jsem se, abyste se nezačali bavit beze mě." Zalomcoval jsem rukama v žertu a vzal si nealko koktejl s paraplíčkem. „Ale Monique si dá i za mě, viď?" vyzval jsem ji a plesknul přes zadeček. Vášeň v očích se jí rozhořela. Nenápadně mě loktem bodla do břicha.

„Au! Za co jsi mi ublížila tentokrát?" rejpnul jsem si tiše do Monique. Její tělo hovořilo jasně. Ocitnout se tady sami, měl bych už jazyk v jejím krku.

„Práce, práce a zase práce," špitla a dělala, jako by se nic nedělo.

„Nu dobrá. Už se mě brzy zbavíš," zašeptal jsem jí do ucha. Ta věta působila jako hašení požáru alkoholem. Pěkně to v ní vřelo. I nadále mé partnery náramně zabavila.

Olizovala si rty, když se na mě podívala. Občas se mě nenápadně dotkla. Prstem mi přejížděla po stehně. Její tělo prozrazovalo víc, než by si přála. Nastal čas odmítání.

„Byli jste naprosto úžasní. Všichni! A já moc děkuji, Cortado, je fajn přijít na jiné myšlenky." Položila mi pravou ruku na hrudník, když se s přáteli loučila.

„Víte co, jste opravdu fajn člověk, my s vámi ten kontrakt uzavřeme. Ráno budou nachystané smlouvy." Plácli jsme si ke stvrzení byznysu.

Měl jsem s guvernérem Turecké národní banky na následující tři dny domluvené výrazné oslabení turecké Liry vůči Euru. Na tomto byznyse – mimo kurevsky velké provize, jsem jen na kurzu vydělal přes 25 miliónů Euro. Takto můj byznys fungoval. Ovládání bankovního trhu a každý kšeft, co jsem si domluvil, měl s jistými výhody. Kontrakt jsem domluvil pro svého New Yorského přítele, mafiána

Pacina, který mi za kšeft zaplatil další pořádnou provizi.

„Takže do dětského domova?“ poskytnul jsem Monique gentlemansky rámě a doprovodil ji k mému vozu.

„Jé, ty máš na autě jinou SPZtku,“ všimla si, když jsem rozsvítil vůz.

„Jsi roztomilá. Víš, nemám jen jinou SPZ, ale i jiný auto. Dokonce i jinou barvu, hehe,“ zasmál jsem se a vyklopil do vzduchu boční dveře.

„Ježiš! To jsem tak ovíněná?“ Posadila se do ležící polohy a složila ruce do klínu.

Když jsem si přisedl na místo řidiče, už se připoutala.

Aha. Měl jsem si držet odstup? Jen počkej.

Dovezl jsem ji rovnou domů. Nevěděla, jak odemknout pásy, byla až roztomile nemotorná.

Přitáhl jsem se, velmi těsně...

„Hned to bude. Děkuji za pěkný večer, Monique,“ cítil jsem ji tak blízko, že stačil jen drobný krok.

Propojila mé rty se svými a políbila mě. Nebo já ji?

A pak mi přistála facka…

Kapitola čtvrtá

MONIQUE

„Au!“ vypískl, pohlédl na mě s takovým výrazem, že bych na něj nejraději skočila.

Za svoji pravačku jsem se lehce zastyděla.

„Ty jsi zdraví nebezpečná. A zároveň tak sladká, že mi z tebe hrozí cukrovka.“ Začal si přede mnou třít obličej.

Kdyby alespoň tolik nebodoval.

„Cortado, musíš se ode mě držet dál. Já, já nesmím,“ špitla jsem, slzy mi vyhrkly z očí proudem a já raději utekla z auta pryč.

„Ale…,“ chtěl něco říct, ale byla jsem rychlejší.

Když jsem doběhla do pokoje, v mé posteli ležela Maléna. *Kruci, zrovna teď.* Utřela jsem si slzy z obličeje a nechala zhasnuto, aby neviděla, že jsem plakala.

„Mami?“ rozespalým hláskem po mně steskla.

„Víš, že mě tak nesmíš oslovovat, holčičko,“ naznačila jsem, lehce se jí dotkla a ona mě automaticky objala.

„Já vím, Moni, ale měla jsem noční můry.“

„Ššš, už je dobře. Chvilku tu polež a pak tě odvedu k ostatním dětem.“ Hladila jsem ji něžně po vlasech. *Je mým nejcennějším pokladem.* Vybojovaným. Ta, která mě nenechala zapomenout na minulost.

•••

VZPOMÍNKA

Asi o tři roky dříve

„Musíte tento vůz použít na náhradní díly. Proto

chci jen třetinovou cenu,“ zkazila jsem prodejci plány a domlouvala prodej luxusního Mercedesu, ve kterém jsem utekla od manžela.

„Vždyť k němu máte i papíry, paninko.“

„Už jsem řekla. Jinak nic nebude!“ vykřikla jsem, popadla kladivo, které měl položené na zemi, a rozbila přední sklo.

„Dobře, dobře, dobře!“ kývnul konečně na moje podmínky.

Až mi bylo líto, že jsem nemohla ještě něco rozbít. Vzala jsem peníze, sedla na nejbližší autobus a odjela do vedlejšího města zpátky do motelu, kde se schovávala má dcera.

„Mamí!“ vykřikla, když jsem odemkla náš dočasně pronajatý pokoj. Skočila mi rovnou do náruče, když jsem sotva vešla dovnitř.

„Už jsem tu, žabáčku. Musíme pryč, mám pro nás nové doklady.“

„Takže od teď jsem Maléna?“ zaculila se, našla si nové jméno, které viděla v Italském filmu. Mělo prý znamenat štěstí.

Ona hodně dala na tyto významy.

„Ano. A mně budeš říkat Moni, jméno je podobné slovu mami,“ vyslovila jsem první myšlenku, která mi prolétla hlavou. Ani jsem netušila, že znamenalo osamělost. Nebo jedinečnost.

Vytáhla jsem ze sportovní kabely holicí strojek a postavila se před zrcadlo. Měla jsem tehdy černé dlouhé vlasy až do pasu.

„Co děláš, Moni?“ vyděšeně mě sledovala, když jsem svou hřívu zkracovala úplně Dohola.

„Budu vypadat jako onkologický pacient. Odradím tak zvídavé pohledy a snáze projedeme přes hranice,“ vysvětlila jsem snadnou strategii.

Postupně jsem se celá upravila. I obočí šlo dolů. Když jsem se odlíčila, působila jsem hodně nemocně.

Lebkounka hadra. Jenže z nemocných lidí šel strach i soucit, a přesně takové emoce jsme

potřebovaly u ostatních vyvolat.

V nestřeženém okamžiku dcerka popadla strojek a zajela si s ním do vlasů.

„Né!“ stačila jsem pouze zvolat.

„Budu se vydávat za kluka, Moni,“ řekla klidným hlasem. Prameny dlouhých vlasů jí padaly k nohám. Později jsem samozřejmě její počin oplakala a dlouho si jej vyčítala.

„Zase budeš krásnou holčičkou, najdu způsob, neboj, žabáčku,“ s rozechvělým hlasem jsem ji objala.

„Já vím,“ usmála se na mě a celou minulost jsme naházely do černého pytle na odpadky.

Ještě ten den jsme vyrazily na vlak směr Itálie s falešnými doklady. Nebyl čas. V očích lidí jsme vyvolávali lítost. Když jsme přejely hranice, věděly jsme, že spolu zvládneme všechno.

•••

Současnost

Tak rychle musela dospět, holčička moje. Přišla o dětství. Udělala bych všechno, abych ji ochránila.

A Cortado… Ach! Zatřepala jsem hlavou, abych zahnala toužebné myšlenky. *Po dnešku už mě nebude chtít, jsme obě v bezpečí.*

Byla jsem šťastná, že můj plán dostat nás obě do dětského domova vyšel. Tady jsme žily v bezpečí. Kdo by hledal v podobném zařízení?

CORTADO

„Tak teď jsi ve mně vzbudila ještě větší zvědavost, Monique!“ Sledoval jsem ji, jak utíkala pryč. Ve tvých očích jsem zahlédl strach.

Kapitola pátá

CORTADO

„Sophie? Dostal se ke mně pojízdný stánek se zmrzlinou, můžu jej poslat těm tvým dětem?“ navrhl jsem jí. Poté, co jsem poslal do dětského domova všem dětem tablety, chtěla být o dalších darech informována dopředu.

Teda taky jsem si mohl vymyslet lepší lež.

„Ty mi nějak měkneš, Cortado,“ zasmála se mému návrhu. „Jen jestli jsi nenašel nějaký nový objekt svého zájmu, že by Federica?“ zlobila se se smíchem v hlase.

„Tss! Když už jsme rodina, Sophie, tak proč neudělat radost i tam, kde to máš nejraději,“ odpověděl jsem šibalsky, viděla mi málem do žaludku. Příbuzná jedna. Raději jsem převedl téma na ni s Lorenzem.

„Mužíček je na mě hodný a o Cosa Nostře taky prý žádné negativní zprávy nemá. No, pakliže tě potěší rozdávat radost, tak směle do toho. Klidně jim dělej obveselení každý den, strýčku,“ zase si musela rýpnout do našeho příbuzenského vztahu.

„A kdy uvidím svoji krásnou neteř?“

„Brzy, teď si užiji návštěvy táty s tetičkou a pak se stavíme. Pusu,“ rozloučila se se mnou Sophia po telefonu.

S Lorenzem, tajným agentem v rodině, jsem musel být obezřetnější. Ovládal jsem hlavně bankovní trhy, odpad a automobilový průmysl s ropou, kde jsem SISMI v zádech neměl. Krvavou práci jsem zanechal jiným mafiánským klanům.

Občasné praní špinavých peněz a další záležitosti jsem měl dokonale pořešeny.

Přátele si držme blízko, nepřátele ještě blíž. Chod

celé mafie jsem si osobně hlídal.

Nepohodlné lidi řešil můj zástupce Mauricio s týmem podřízených. Těm, kterým nestačilo varování, skončili jako návnada v moři. Mrtvolu omotali ostnatým drátem a hodili do vody. O vše ostatní se už postarala gravitace a hladové ryby. Na hladinu většinou vyplavalo jen malé procento biologických stop. A ty již nikdy nebylo možné identifikovat. Nejčastěji šlo o zuby.

Učili jsme se z chyb našich předchůdců a neradi poutali pozornost.

Protože kde není tělo, tam není případ.

Doslova jsme operovali pod heslem **„Cali limpia, Cali linda“** tedy: **co je čisté, je krásné.**

Já měl velkou slabost pro ženy. Vždycky. Obzvláště ty v nesnázích. Proto jsem si vydržoval na Sicílii svůj dům hříchu, který ležel bokem od mé hlavní rezidence. Zhlédnul jsem se v krédu hippie styl.

Holky u mě zářily štěstím a rozdávaly všem lásku.

Většina z nich se potýkala s problémem se zákonem. Nebo s někým jiným. Ex. I banda kreténů. Pokud chtěly, mohly odejít. Jenže u mě našly bezpečí? Neexistoval důvod k odchodu.

Ty obzvlášť zlobivé jsem poslal Colombovi do Kolumbie. Co vím, byly moc spokojené. Alespoň tak mě ubezpečoval můj Kolumbijský přítel. Zvládal prý dokonale krotit neposlušné ženy.

Tentokrát jsem měl v hledáčku Monique. Lovce baví dobývat divoká i bezradná stvoření. Jako na potvoru, ona se v nesnázích zřejmě nenacházela, takže jsem na ni měl jinou taktiku. Po staru.

Třeba až ji přefiknu, už ji nechám být. Co já vím – i to se stává.

Teď jsem se vydal směr Dobrodružství dobití záhadné laně. Přes děti vedla nejsnadnější cesta.

Naaranžoval jsem se do zmrzlinářského vozu, který mi nachystali moji lidé, a pár ulic se promenádoval ve žlutém voze.

Zapnul jsem známou znělku rovnou před dětským domovem:

~Ó-BEREM-VÁS-O-PRA-CHÝ~

Alespoň tak mi ten zvuk zněl. Jo. Obírat o prachy, to bylo moje.

Už stačilo počkat na reakce.

„Zmrzlina. Zmrzlina, a u nás!“ vykřikovaly děti z oken.

„Zmrzlina zdarma!“ zavolal jsem na ně a učitelky i tety to stádo zvířat nemělo už šanci ovládnout.

Každý uchopil minimálně jednu zmrzlinu a šel si ji vychutnat stranou.

„Proč tak patláš na ten ubrus, Richardo?“ okřikla paní ředitelka Bernadetta žáka, který už dusil další dávku ledového opojení.

„Snažím se na něm vytvořit mapu světa,“ odvětil, když mě najednou přepadla Federica. Opodál stála Monique s blonďatou dívkou s brýlemi.

„Nabídni si, na jakou máš chuť, krásko,“ usmál jsem se na ni, opět dokonalé načasování. Viděl jsem, jak na nás Monique civěla.

„Já bych si i zalízala,“ mrkala na mě, ale pořád neměla vybranou zmrzlinu.

Jednu jsem popadl, ani jsem netušil jakou.

„Tuto mám rád já,“ pobídl jsem ji k akci. Konečně se olizovala i za ušima.

Jak může být taková liliputka, tak nadržená?

MONIQUE

Asi by si zasloužil omluvu. Maléně se líbí.

Aby ne. Vždyť všechny děti jen uplácel. Cortada si všichni zamilovali.

„To bylo tak vypočítavé!“ Přistoupila jsem k němu. Ne, že bych si zmrzlinu taky nedala.

„Pro tebe mám zmrzlou tříšť.“ Podal mi výborně nachlazenou, osvěžující dobrotu.

Jak mohl vědět, že zrovna tuto miluji? Beztak chtěl jen vidět, jak lížu. Určitě.

„Až po tobě,“ nahrála jsem na smeč a trvala na tom, aby si se mnou zalízal.

„Tak mi nějakou vyber,“ navrhl, jen radostí mrkl. Chtěli jsme si společně popovídat. Bohužel nás vyrušil Antonio, náš nejstarší student.

„Jednou bych chtěl být zmrzlinářem,“ zamutoval s přeskakujícím hlasem puberťáka a vybíral si další nášup.

„Vážně? Tak tady máš. Auto je tvoje.“ Hodil mu klíčky od vozu. „Zmrzlinu budou po týdnu doplňovat, máš tedy auto na starosti, kámo.“ Poplácal ho po rameni. Antonio se v tu chvíli stal králem celého dětského domova.

„Od teď mě budete poslouchat!“ Rozeběhl se a chlubil se všem, že vůz od Cortada dostal i s pravidelným přísunem zmrzliny.

„Do háje! Ten dneska asi neusne, co?“ zasmál se nad radostí chlapce, „Tak co jsi mi vybrala, Moniq?“

„Ty mi nedáš pokoj, viď?“ zeptala jsem se ho narovinu a podávala mu ten největší kornout, jaký tu byl.

„Nedám,“ zazubil se a převzal si porci. „Ty mi teda přeješ,“ povzdychl si nad obří zmrzlinou.

„Fajn, tak zítra repetě. Ale tajně! Nechci, aby o tom kdokoliv věděl,“ navrhla jsem mu a přísahala bych, že se mu v očích rozsvítily plamínky.

Měla jsem se zmrzlinou co dělat. A s pohledem na Cortada…

Vážně měl tak dlouhý jazyk?

Kruci. Polevila jsem. Půjdu do pekla, protože se neumím udržet. Sakra, už jsem se mu zase podívala

do rozkroku.

Kapitola šestá

MONIQUE

Cortado byl fajn. Líbilo se mi, jak zvládal děti z domova. Aniž by měl nejmenší tušení, v největším hledáčku ho měla Maléna. Kdo ví, proč Cortadovi tolik fandila.

Už jsme se s dcerkou přes tři roky úspěšně skrývaly. Hodně jsme se uskromnily a prošly obrovskou změnou. O naší minulosti nikdo netušil. Ohrozily bychom všechny v okolí. *Můj manžel je velmi nebezpečný muž.*

•••

Vzpomínka

Než jsem se vdala…

Vyrůstala jsem v chudé rodině. Maminka mi umřela v mých dvanácti. A táta? Pracoval od nevidím do nevidím, aby se o mě postaral. Chtěl, abych získala kvalitní vzdělání. Vyrostla jsem do krásy a stala nejhezčí holkou ve škole. Mohla jsem si vybírat. Pak jsem potkala Yvonne. Naučila mě využívat zevnějšku v náš prospěch.

„My nejsme stvořeny jen tak pro někoho, obě se dobře vdáme. Budeme se mít dobře," povídala Yvonne a já tomu rychle prostě uvěřila.

Že jsme byly jen hloupé zlatokopky, mi nějak nedocházelo.

Od přírody jsem sice plavovláska, ale měla jsem tehdy havraní barvu vlasů a velmi výrazně se líčila. K tomu dokonalou postavičku. Jen v přední zuby jsem měla dál od sebe, ale i ta malá dírka v úsměvu se stala nakonec mojí předností.

Přihlásily jsme se na Miss Francie, kde jsem potkala JEHO! V porotě. LEXY LUCIANO. Pohledný frajer. A na rozdíl od jiných pracháčů nebyl starý. Rozjela jsem hru, kterou mě Yvonne naučila. *Žádostivá a neodolatelná.* Chtěl mě. MĚ!

Ze soutěže jsem odstoupila dříve, než skončila. Co jsem chtěla, jsem dostala. Svoji hru jsem vyhrála. Okouzlujícího pracháče získala a brzy si HO omotala kolem prstu.

Odpírala jsem mu sex. Dovolila jsem mu svoji kundičku jen ochutnávat. Dokud nepřišel s prstenem, lákala jsem jej: „Až budeme manželé, budu ti dělat pomyšlení. Můžeš si s mým tělem dělat, co jen budeš chtít, drahý!“ Přitahovala jsem ho, co však netušila, že tou vábenou jsem byla já. Zlatokopka.

Dnes bych si za všechno fackovala od rána do večera. Jak jsem mohla být tak pitomá?

Vdala jsem se bez lásky. City ve vztahu prý bývají překážkou. Jen takto, bez emocí, byla cesta k nezranitelnosti. Získala jsem všechno, po čem jsem toužila. Pozlátko, pracháče i neomezenou kreditku.

•••

Po svatbě…

Paní Chantal Lucianová! Vzali jsme se a já se tak stala nejšťastnější zlatokopkou. Konečně jsem mu dopřála vše, po čem toužil.

Jenže jsem se přepočítala. Vážně jsem si myslela, že stát se něčí manželkou je cesta ke štěstí?

Rafinovaně jsem se nechala zbouchnout. Věřila jsem, že když mu dám dítě, víc si ho k sobě připoutám. Manželství se dalo kdykoliv ukončit. *Dítě už je sakra úvazek.* Jak já se mýlila…

Jenže manželka v této rodině nic neznamenala. Stala jsem se jen kusem masa. Brzy se mě nabažil a ukázal svoji pravou tvář.

„Madam? Máte jít za manželem.“ Přišel pro mě

správce domu, když jsem už čekala naše dítě. Bříško jsem měla malinko vypoulené, ale i tak byla pro svého manžela neustále atraktivní a k dispozici ukojit jeho touhy.

Tady přišel první šok, kdy jsem měla vzít nohy na ramena. Proč mi toto nedošlo už tenkrát?

„Á! Tady je, Chantal, drahoušku, seznam se s mým obchodním partnerem.“ Křivě se na mě Lexy zadíval. Už mě nevnímal tak žádostivě. Spíš se se mnou chlubil nebo tak něco. Jako nějaká hračka? Ne. Prostě jen manželka.

„Ráda vás poznávám, pane… pane?“ Podala jsem mu ruku a čekala, že se mi představí. Netušila jsem, v čem můj manžel tehdy podnikal a ani jsem se více nezajímala. Zlaťáky cinkaly všude, jak jsem si vysnila. I Yvonne mi záviděla skvělou partii, kterou jsem ulovila.

„Jméno znát nepotřebuješ, drahá. Domlouváme tady pořádný byznys. Rád bych ho kurevsky zpestřil a celý kšeft zpečetil.“

Nechápala jsem. Místnost byla temná, celá zakouřená a všude se válela hromada dokumentů, broušené sklo s alkoholem, podivné balíčky a bankovky.

„A já jsem tu proč? Nepletu se do tvých pracovních záležitostí, Lexy.“

„Opíchej ho!“ přikázal mi a mně naskočila husí kůže. „Teď a tady, přede mnou!“

„Cože?“ Vytřeštila jsem oči a hladila si mírně vypouklé bříško.

Přiblížil se ke mně nebezpečně blízko a znovu mi zašeptal do ucha: „Ošukej ho pro mě, Chantal. Chci tě s ním vidět šoustat. Chci, aby sis sex s ním pořádně užila. Já ti pak koupím, na co si ukážeš, hmm…“

Stála jsem jako zkoprněná. Po jeho příkazu jsem netušila co dělat. Utéct? Hloupost. Odmítnout? Nesmysl. Podvolit se?

Lexy mě obešel, po celém těle mi naskočila

husina. Cítila jsem jeho dech v zádech, když mi rozepl zip a pomohl sundat šaty. Bezejmenný muž přede mnou se zapřel do sedačky a jen sledoval, jak mi rozpouštěl vlasy z drdolu a připravoval k aktu, ke kterému mě dál můj manžel nabádal.

„Dobře," souhlasila jsem s rozklepaným hlasem a přiblížila se blíž k muži, kterému se vlastně musela odevzdat.

„No není nádherná?" Plácl mě přes krajkové prádlo. Muž mi stáhl kalhotky, Lexy rozepl podprsenku. Pokorně jsem poslouchala.

Pak už se jen díval, jak jsem se s tím mužem doslova kurvila. Ani jsem neznala jeho jméno. Když si mě ten chlap otočil zády k sobě a pokračoval v nechutném mrdání, přidal se i Lexy. Můj první nejhorší pohlavní styk v životě, na který jsem nebyla připravena, ale vnímala jej tak, že manžel toužil po vzrušujícím zážitku. Patřila jsem mu, neodporovala. Odevzdaně ho chtěla potěšit.

Jenže pak…

•••

Na útěku, nyní…

Oklepala jsem se nad nepříjemnou vzpomínkou. Minulost nezměním. Vrátila jsem se na zem a uvědomila si, kde se nalézám. Stala se ze mě jen Monique, obyčejná sociální pracovnice. Vlastnila jsem zrezivělé auto Fiat Brava a s dcerou žila ukrytá v dětském domově. Třeba nás prohlásili za mrtvé.

Kéž by. Dařilo se nám unikat.

Věřila jsem, že se s Malénou nacházíme v bezpečí. V jiné zemi, pod jinou identitou. Nikde jsme nevyčnívaly. Splynuly prostě s davem. *Nikam nelétáme, vyhýbáme se rizikovým místům.* Z dcery jsem se obzvlášť pyšnila. To ona mi dávala smysl žít. Snažila se pilně studovat a naštěstí byla v domově

šťastná.

„Výraž si s ním, Moni. Přijdeš na jiné myšlenky. Žít ve věčném strachu se nedá. A ty dnes nežiješ. Jen přežíváš," domlouvala mi a mrkla jedním okem, když jsme se ocitly sami. Popostrčila mě i vyprovokovala k akci.

„Tak fajn. Když nic jiného, prožiji pěkný večer!" řekla jsem si. Tajné rande. Najednou jsem se cítila zase žensky.

CORTADO

Nechal jsem vyčistit dům na pláži, který mi kdysi spadnul do klína po jednom neplatiči. Stál poblíž dětského domova a měl splňovat požadavek Monique. Setkání s diskrétností.

Celý den jej uklízeli a leštili, špičkový kuchař navařil místní speciality, a dokonce napustili bazén i vířivku. Když se chce, jde všechno zajistit během pár hodin.

Vyzvedl jsem Monique dle dohody v sedm hodin večer za rohem od dětského domova. Okolí mi bodyguardi zkontrolovali dopředu a na dnešní den se ode mě drželi v bezpečné vzdálenosti, abychom měli soukromí.

„Ahoj dračice," přivítal jsem ji a otevřel vůz od mého Ferrari. Nechtěl jsem působit snobsky a přijet zase jiným vozem. Nádherně se na mě usmála. „Facka na přivítanou bude?" dodal jsem, povolil si kravatu u obleku a s touto dámou byl připravený na všechno.

„Možná později. Dnes si se mnou můžeš dělat, co chceš. Cokoli se ti zlíbí, ale jen do půlnoci. Víc ani ťuk," provokativně mě pobídla. Kdybychom se nenacházeli na ulici, skočil bych na ní hned. Bez zábran. Chtěl jsem však být gentleman. Napětí mezi námi se dalo krájet.

„Ten čas mi dnes ještě zopakuješ. Trošku mě uráží. Ani ne pětihodinový limit?“ vrátil jsem nabídku i s navijákem.

Kolem šel pán se psem. Se zájmem sledoval Monique, než jsem obešel vůz. Povídal si se psem: „Taky se ti tak stýská po paničce?“

Zvíře dvakrát štěklo.

Muž mu obratně odpověděl: „Hm, máš pravdu, byla strašně uštěkaná.“

Zakroutil jsem hlavou. *Takto bych skončit nikdy nechtěl…* pomyslel jsem si a raději nastoupil na místo řidiče.

„Připravena?“ Zkontroloval jsem její pásy. Tentokrát už s nimi neměla žádný problém. Že by si zvykla na Ferarri? Pochyboval jsem, že někdy jela v něčem lepším.

Ani si ten vůz nijak zvlášť neprohlížela, působila jen lehce nervózně. Hrála si s nehty.

Dojel jsem k soukromému domu, kde pro nás bylo vše dokonale připravené.

„Páni! Narazil jsi při okopávání brambor na ropný vrt?“ Pohlédla na dům. Přitom vypadal tak obyčejně. Zahlédl jsem vzdálenou ochranku. Hoši okamžitě udělali pár kroků vzad. Dnes nesměli být vidět.

„Oh ne, toto je jen takové dědictví. Chceš ho? Nemá mi tu kdo zahřívat peřiny.“

„Co jsi zač, Cortado? Myslela jsem, že nějaký bankéř,“ upřímně jsem se zasmál. „Asi něco takového…“

„Tak fajn, Cortado. Na hry už fakt nejsem. Takže si mě dnes pěkně ošukej. Vím, že po ničem jiném netoužíš. A pak se hezky rozloučíme!“ vyslovila dost drsně. Jen jsem ji dlouze sledoval.

Přešel jsem k baru a otevřel skříň s nejrůznějším alkoholem.

„Co si dáš?“ chtěl jsem jí rozmluvit. Vytáhl dvě skleničky a nalil, na co ukázala. Obsah do sebe kopla

jak nic.

Pak se zakousla do jednohubky s pršutem, co zde nachystali k předkrmu.

„Před čím tolik utíkáš, Monique?“

„Je ti jasné, že poupě naší lásky nikdy nemůže rozkvést. Pojď si prostě užít,“ odsekla a znovu odvrátila téma. Svlékla si tričko, pak rozepla sukni.

„Nespěchej, Monique. Láska přece nikomu neubližuje, pokud se rozhoří v tom správném srdci,“ vyslovil jsem otřepané klišé, přistoupil k ní a krouživým pohybem ruky se jí dotýkal.

Rovnou do sebe kopla další skleničku. Pak ke mně přistoupila a začala svlékat z obleku. Knoflík po knoflíku. Upřeně jsem ji sledoval, dokud mi nenechala i košili spadnout na zem. Atmosféra houstla. Fascinovala mě. Sevřel jsem ji v náručí. Ona vážně nic jiného nechtěla?

„Už žádné otázky. Chceš mě a já chci tebe. Na jednu noc. Víc nic.“ Začala mě hltavě líbat. Pak si pořádně prohlédla moje tělo a snažila se rozepnout mi kalhoty.

„Pěkný kérky,“ špitla a projížděla prstem obrysy, přitom mě rozptylovala očima.

„Jen těžko člověk zapomenete na pořádnou pařbu s mistrem tatérem,“ šprýmoval jsem. Byl jsem z ní tak nadržený. Z výrazu mé tváře mohla vyčíst chtíč.

Jenže jsem pořád chtěl vědět, co je zač. *Socmel!* zaklel jsem v duchu. Čím víc rozjížděla tuto hru, tím více mě zajímala.

Prohlídl jsem si její tělo. Byla nádherně stavěná. Hřích si ji nevzít. Přes to jsem si dnešní večer chtěl pořádně vychutnat.

„Přestaň kecat a už do mě vraz svůj klacek!“ vyslovila dost neodbytně.

MONIQUE

Rozhodla jsem se. Tento chlap by mi nedal pokoj, dokud mě nepřefikne. Už jsem to dávno nedělala, možná i ledasco zapomněla. Připravila jsem se na něj,

Věřila jsem, že když do mě smočí, přestane už za mnou slídit a nadbíhat. Tak to přece chlapi dělali.

Dříve, čím více jsem chlapa odmítala, tím více mě chtěl. Musela jsem změnit taktiku, obrátit, podvolit se.

Hlavně ať ochráním svoji dceru.

Konečně jsem mu sundala kalhoty.

A DO PRDELE!

Jemu se ten klacek do boxerek ani nemohl vejít. Čouhal ven.

Otevřela jsem pusu dokořán.

„A kurva!“ dostala jsem jen ze sebe.

„No, moje kobra je asi trošku větší, pravda,“ začal dost skromně, ale řekla bych, že spíš hrdě vtipkoval. S takovou chloubou by se měl spíš vychloubat a já jeho ego prvně ještě ponižovala.

„Trošku? Na toto nenavlíknu ani kondom!“ Na sucho jsem polkla. V životě jsem nic tak velkého neviděla, a že mi můj manžel nechal dole pěkně roztáhnout.

•••

Vzpomínka

Šestinedělí jsem si užívala. Malá byla kouzelná. A Lexy mi dal od svých obchodních partnerů pokoj. Jen párkrát zopakoval pro něj zřejmě vzrušující podívanou, kterou jsem jako jeho manželka přijala a respektovala.

Jenže pak…

„Madam? Mám se o vaši dceru postarat. Manžel na vás čeká dole.“

„Já nechci…,“ zašeptala jsem, ale věděla, že musím poslechnout. Už mi párkrát za neposlušnost třísknul, když jsem byla neposlušná. Nepříjemné tušení mnou projelo tak, že i drobné chloupky na paži se postavily.

„Nebojte, paní Chantal, se mnou je malá v bezpečí,“ ujistila mě chůva.

Oblékla jsem si županové šaty a sešla za ním do přijímacího sálu.

„Pánové? Tady je má manželka Chantal!“ zaradoval se před svými kolegy z Číny můj vlastní manžel. V životě by mě nenapadlo, jací mohou být muži prasata.

„Lexy, ne,“ tiše jsem špitla tak, že mě ani neslyšel.

„A kojí, chcete vidět mateřské mléko? Teď uvidíte podívanou!“ Popadnul mě za zápěstí. Chtěla jsem se mu vysmeknout, ale pořádně mi přede všemi fláknul a já upadla na zem. Všichni muži se tam jen smáli. Bavili se, jak si do mě kopal.

„Tak, sakra, ukaž ty svoje cecky!“ zařval na mě, přitáhl mě za vlasy zase k sobě a rozvázal pásek. Ukázal moji nahotu. Zmáčkl před těmi hovady moje prsa a stříkal mlíkem do prostoru. Mateřské mléko, které jsem měla pro naše dítě.

Pak mě olíznul od brady až ke spánkům.

„Je sladká, tak si ji užijte, pánové. A ty Chantal, opíchej je všechny. Hned!“ zařval na mě tak, až mi slzy zaplavily oči.

A ty lidský hovada? Zastali se mě? Hovno! Začali se všichni nade mnou obnažovat. Ještěže jsem se postarala o antikoncepci.

Slušně jsem poslouchala tak, jak se už naučila v minulých měsících a nechala se sebou dělat, co si zlíbili. Dokud jsem kojila, byla jsem velmi žádanou atrakcí. Ve spermatu jsem se mohla koupat.

Udělal ze mě robota.

Tak jsem se naučila fungovat. Žila jsem jen pro svoji dceru.

•••

Jenže teď jsem byla tady. Od útěku jsem neměla žádného muže. Milovat už bych nedokázala. Neznala jsem emoce. *A co se Cortada týkalo – lovecký instinkt se přirozeně deaktivuje, jakmile získá predátor vyhlídnutou kořist. Jak se do mě udělá, zapomene.*

„Tak co jsi zač, Cortado? Vypadáš jak ztělesněný ďábel," hlesla jsem ohromeně. Jenže pak sjela pohledek ke znaku, který jsem už kdysi viděla.

Ten symbol:
COSA NOSTRA – NAŠE VĚC

Zamrazilo mi po celém těle.
„Mafián?!"
„Možná. Takový menší, ze Sicílie."
DO PRDELE!
Od jednoho gangstera jsem utekla, abych se dostala k jinému? Nikdy se nesměl dozvědět, kdo jsem.

CORTADO

Stála přede mnou svlečená a nachystaná k pohlavnímu styku.
„Tak?" vyzvala a dala ruce v bok. V té erotické košilce vypadala děsně sexy. „Vraž do mě už ten svůj mega ďábelský klacek, Cortado!"
„Toto nevydržím!"
Pevně jsem ji uchopil jednou rukou v pase, pořádně přitáhnul k sobě. Druhou ji chytil za zátylek a konečně ochutnal její rty.

Pak jsem se na moment odtáhnul.

„Vážně to tak chceš?“ vychrlil jsem ze sebe otázku a NE pro mě už nebyla odpověď.

„Už jsem řekla, dnes si mě pořádně ošukej!“

Šťouchla do mě oběma rukama a já dosedl do gauče.

Hernajs, ta má ale páru.

Měl jsem tělo v jednom ohni, mnohem vzrušenější jen z pomyšlení na to, co se bude dít. Monique zvedla koleno, aby se na mě obkročmo posadila. Nabídla mi svá ňadra stisknutá k sobě, když jsem jí konečně rozepnul podprsenku. Zadívala se na mě, posunula boky a sjela pomalinku níž, až se můj penis dostal mezi prsa.

„Počkej, ten kondom, ať ti neprorazím přehradu,“ zastavil jsem ji s téměř ochraptělým hlasem. Podívala se na mě skoro vyčítavě.

„Přes tři roky jsem neměla chlapa. Neotěhotním, neboj. A jestli mě něčím nakazíš, tak tě osobně stáhnu z kůže!“

Páni! Já věděl, že s Tebou bude zábava. Máš v očích samotného Satana.

Uchopila můj penis tak, že jsem byl vzrušený jak nikdy. Lehce mi olízla špičku.

Projel jsem prsty její husté, hedvábné pramínky vlasů, zhluboka se nadechl a kochal se vůní jejího pižma a vůně sladkého kokosu.

„Bože, ty jsi ale divoška!“ hlesnul jsem nadšeně. Plivla si do ruky a pohonila mi jednou rukou penis, zatím co druhou si stahovala tanga.

Dráždila se a mě přitom neuvěřitelně vzrušovala.

Zvedl jsem ruku a přejel ji prostředníčkem přes obočí, pomalu k jejím rtům. Zvlhčit se nenápadným, ale zřetelným gestem.

„Ty teda pěkně umíš podráždit kobru, holka! Ale opatrně, mám ho fakt velkého,“ varovně jsem

upozornil.

„To teda máš! Tak už nežvaň a ukaž, co tvoje kobra umí,“ mukla při lízání a proměnila se z laně v doslova píchací mašinu.

Přesunula se, pomalu do sebe přitlačila a vsunula si ho do sebe. Když byla na půl žerdi, vykřikla vzrušením.

Popadl jsem ji za boky a přirazil hlouběji.

„A kurva!“ zaječela, když byla skoro nabodnutá. Trošku jsem ji povytáhl a pak jí pomohl přirazit.

Pod obrovským tlakem přestala své tělo ovládat a já konečně převzal iniciativu. Párkrát jsem ještě opakovaně zasunul zpět až ke kořenu.

„Ježišimarijá!“ zaúpěla a já přidal do tempa, všechen tlak šel ven z jejích úst. Obličej měla napnutý a oči v sloup, jak si užívala naše propojení.

Ani jsem nedokázal promluvit, a tak jsem se k ní jen přitáhnul a začal ji znovu, naléhavě líbat. Když už nám v rytmu docházel dech, přitlačil jsem jí zadek, rukou jí zajel do klínu a nahmatal klitoris. Tak nádherně zvlhla.

Konečně se uvolnila a působila uvolněně. Sama začala extrémně dorážet.

„To je tak skvělý!“ a dalším slovům, co ze sebe vydávala, jsem už nerozuměl. Jen jsem si ji dál ovládal ve svém rytmu, vychutnával plnými doušky. Její klín chutnal jak ta nejchutnější sladkost světa.

Propínala se při orgasmu. Pěkně mě ta dračice poškrábala, místy do krve, až jsem vybouchl a vydal ze sebe veškerou svoji vášeň.

Pořádně jsem ji vybílil celý klín.

V krůpějích potu, při posledním orgasmu, odpadla.

Tuto intimní část mívám nejraději.

Ležela na mně a po nahém rameni ji hladil palcem ruky.

„Ty ses vážně tři roky nemilovala?“

„Aha, to je to jediné, co sis zapamatoval? Ne. Přes

tři roky jsem neměla sex. Mám docela hlad, co jsi navařil?“ obratem změnila téma.

„Nikam nechoď, hned něco přinesu.“ Šel jsem do kuchyně, nabral teplé jídlo, co se ukrývalo v termoboxu. Na druhý talíř jsem naložil i připravené studené pamlsky. Chtěl jsem si ji nakrmit.

Přinesl jsem talíře do postele a prsty ji začal krmit. Z každičkého prstu sousto smyslně olízala. Když jí něco zůstalo v koutku rtů, vychutnal jsem z ní i poslední drobeček. Pak začala krmit i ona mě, ale většina jídla jí upadala na ňadra. Nebo prostě do klínu. Asi to dělala schválně. Bavila mě.

Do háje. Musela to s mužskýma zatraceně umět. Tak proč byla sama?

„Hmm! Už mám dost.“

„Tak ty máš dost? Neříkala jsi, že si s tebou do půlnoci můžu dělat, co chci?“

Odsunul jsem jídlo bokem a pořádně jí roztáhl nohy. „Protože zatím všechno byla jen předehra.“

„A sakra!“ jen zakřičela, když jsem strčil prsty do jejího klínu, přitom palcem jemně třel klitoris.

Popotáhl jsem si ji k sobě a ukázal, že jsem, zatraceně, zase pořádně nažhavený.

„Jak s tím můžeš žít!“ Koukala se mi na penis a přitom se kousala do rtů.

„Copak, délka je špatně?“ Naklonil jsem hlavu bokem. S pokrčeným nosem zavrtěla hlavou.

„Je to … Boží, ach!“ a při posledním slově jsem do ní znovu pronikl. Tentokrát ležela pode mnou a jen si chytila obě nohy, abych se hlouběji dostal co nejlíp. Na bříšku jsem objevoval známý pohyb. Když si jej uvědomila, uvolnila si jednu ruku, lehce si na něj sáhla a přitlačila. Sicílie útočila…

„To je polibek kobry, ty ďáblice!“ Přidal jsem tak do tempa, až ji pohltila šílená euforie.

Jen počkej, až vyzkoušíme všechno.

Vystřídali jsme polohu, napínali se společně, naše

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Sicilský polibek*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.